

Groene velden, diepe oerwouden en een schat aan wilde dieren; **Oeganda** werd door Winston Churchill niet voor niets de Parel van Afrika genoemd. In het zuidwesten vind je bovendien een extra reden om te komen: de zilverruggorilla.

tekst en foto's SANDER NIEUWENHUIJS

Aapjes kijken

De drukke, vieze stad maakt steeds meer plaats voor groene heuvels met bananen en thee. Kratermeertjes en uitgestrekte oerwouden openbaren zich. Het begint te kriebelen. Langzaam komen we in het 'echte' Oeganda, volgens Sir Winston Churchill de Parel van Afrika. De laatste twee kilometer naar de Katara Lodge gaat over een klein zandweggetje. Dwars door maisvelden en langs kleine, typisch Afrikaanse huisjes van leem en takken. Veel verder kan het niet zijn en toch kunnen we ons niet voorstellen dat er binnen een paar minuten een lodge zal opdoemen.

Eenmaal aangekomen kijken we onze ogen uit. Voor ons ligt een panorama van serene rust. De wereld van vroeger: geen huizen, geen mensen, maar een lichtgroene vlakte bedekt met plukken donkergroene bomen zo ver het oog reikt. De wereld zoals je haar nog niet eerder hebt gezien. De stilte die de vlakte uitstraalt versterkt het gevoel van oneindigheid. Alsof de rest van de wereld vanaf hier alleen nog maar ongerepte natuur is. We kijken van grote hoogte uit over het Queen Elizabeth National Park.

Die avond slapen we op ons privéterras, van waar het uitzicht zo mogelijk nog mooier is. De bedden hebben wietjes. Liggend onder een zacht, wit dekbed en luisterend naar de geluiden van de wilde dieren, vallen we in slaap onder de sterrenhemel.

Wakker worden is al net zo'n belevenis. We horen voorzichtig gefluit om ons heen dat, naarmate het lichter wordt, overgaat in een steeds luider gekwetter. Goede-morgen Afrika.

Een uur later slingeren we de berg af, op weg naar een nieuw uitzicht. Het park is 1978 vierkante kilometer en staat bekend om een grote diversiteit aan dieren. Negen-tig soorten zoogdieren en maar liefst vijfhonderd vogelsoorten leven hier, maar vooralsnog zien we er niet één.

Lake Mutanda

Daar waar de slingerende weg beneden aankomt en de bebouwing verdwijnt, begint het park met in het midden het immense Lake Edward, tevens de natuurlijke grens met de Democratische Republiek Congo (DRC). Een boottocht brengt ons die middag over Lake Edward bij vele wilde dieren die we al rijdend in de jeep in de ochtend niet zagen. Een krokodil, een groepje nijlpaarden, een kudde gnoes en heel veel vogels. Allen bevinden zich aan de rand van de grote voorraad water. Mooi. Nog liever zaten we in een klein roeiboortje, in plaats van een grote, stabiele boot vol toeristen zoals in de Beekse Bergen. Maar een mens kan niet alles hebben.

Tegen het einde van de middag hervatten we onze zoektocht naar wilde dieren. We zijn op zoek naar de unieke, boomklimmende leeuwen. Uren rijden we rond over de vlakte. Langs de vele impala's, alsof het doodgewone koeien in de wei zijn. Tegelijk met de invallende schemering dringt het besef door dat dit geen Beekse Bergen is. We vinden ze niet, ondanks het contact dat we hebben met de andere gidsen in het park. Niemand die dag zal het geluk hebben een leeuw in het wild te zien. Alsof de natuur ons op ons nummer zet.

Het is passen en meten als er een tegenligger aan komt rijden op het smalle stofweggetje dat ons naar Lake Mutanda leidt. Drie slapende vulkanen omringen het meer en waken over het grensgebied van Oeganda, Rwanda en DRC. Ver beneden ons, gelegen op een klein schiereilandje, bevindt zich de eindbestemming van de tocht van vandaag. Mutanda Lake Resort is in de scheme-

ring herkenbaar aan gezellige lichtjes in de verte, tevens het enige kunstlicht in de wijde omgeving. Donkere, kleine eilandjes liggen in het blauwe meer. Achter de mistige bergen eromheen ligt het Bwindi Impenetrable National Park, het leefgebied van de grootste primaat ter wereld, de berggorilla. Het uiteindelijke doel van deze reis.

Ontmoeting in het oerwoud

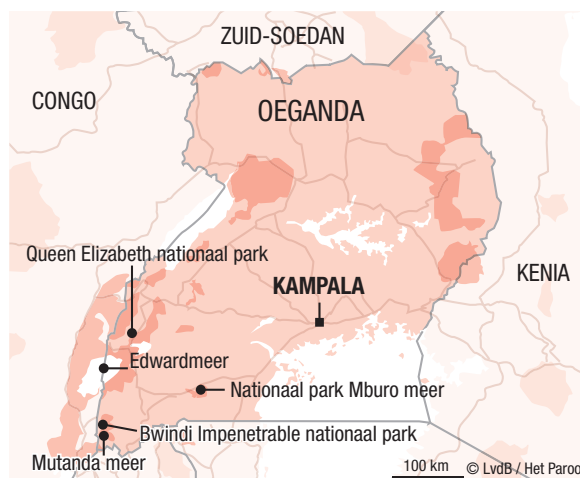
Makara heeft duidelijk geen enkele boodschap aan het feit dat de eerste indruk bij een ontmoeting zo belangrijk is. Onverstoorbaar blijft hij ritmisch grommen en brommen vanuit de donkere groene struiken. We kijken in de richting van het onheilspellende geluid en zien tussen de takken en bladeren door een zilveren rug ritmisch op en neer bewegen.

Of het onverschilligheid is of opwinding weet ik niet, maar de leider van de groep ziet ons niet staan. Zijn energie slaat over naar onze groep en een Zweeds meisje begint zachtjes een beetje te huilen. Hier had ze zo lang naar uitgekeken, een ontmoeting in het echt met een berggorilla.

Dat Makara zo onverstoorbaar is, hebben we te danken aan de twee jaar die het de rangers kostte deze groep gorilla's te laten wennen aan mensen. Ook al waren we tien miljoen jaar geleden hetzelfde en verschilt ons dna nog geen twee procent, een *silverback* gorilla van 1,90 meter en tweehonderd kilo beschermt bij veronderstelde bedreiging zijn familie. Gelukkig ziet hij ons voyeuristische gedrag niet als een gevaar. Na een minuut of tien is het klaar. Een vrouwtje loopt weg en begint even verderop op een stok te kauwen alsof er niets is gebeurd. Door de dichte bladeren heen hebben we even oogcontact.

De groep gorilla's trekt verder door het oeroude woud. Naar het schijnt bestond dit woud vijftienduizend jaar geleden ook al. Af en toe wordt er gestopt om te eten, door de gorilla's welteverstaan: bamboe, bladeren en fruit. Een grappig kat-en-muis spel begint. Telkens als we de groep in het dichte woud weer gevonden hebben, trekt die binnen niet al te lange tijd weer verder. Met kapessen maken de rangers een pad en onze groep trekt en duwt elkaar de glibberige, steile hellingen op. De dichte begroeiing maakt het lastig goed zicht te krijgen op de gorilla's, maar gelukkig kapt onze gids ook hinderlijke begroeiing uit ons gezichtsveld.

Uiteindelijk strijkt de gorillagroep op een donker plekje neer. Er wordt geslapen door de volwassenen en gespeeld door de kleintjes. Die slaan zichzelf af en toe op hun borst om aan te tonen dat zij ooit de grootste en sterkste zullen zijn. Ons uur is om en we lopen in twee uur terug naar het basiskamp, beseffend dat we iets heel speciaals hebben gezien. En zo voelen we ons ook.

3x slapen

€€€ Mutanda Lake Resort

Lodge aan het sprookjesachtige Lake Mutanda, met gorilla's om de hoek. Nederlandse eigenaren. 2p-kamers met ontbijt voor \$220.

www.mutandalakeresort.com

€€ Katara Lodge

Aan de rand van het Queen Elizabeth National Park ligt deze lodge met sfeervolle cottages en een waanzinnig uitzicht. 2p-kamers met ontbijt ca \$160.

www.kataralodge.com

€ Karibu Guest House

Net, stijlvol guesthouse in Entebbe, ideaal voor aankomst of vertrek. 2p-kamers met ontbijt voor \$145.

www.karibuguesthouse.com

REISINFORMATIE

Turkish Airlines vliegt dagelijks van Schiphol naar Entebbe en 26 andere bestemmingen in Afrika. Retourticket Schiphol - Entebbe vanaf €626. www.turkishairlines.com Vluchtduur: ca. 15 uur

Vanaf Entebbe is het per auto zo'n vijf uur rijden naar Queen Elizabeth National Park, 6,5 uur naar Lake Mutanda en 7 uur naar Bwindi Impenetrable National Park.

Toegangspreis voor het Bwindi Impenetrable National Park is \$600 (€476). Boeken via een tour operator, bijvoorbeeld Matoke Tours, is aan te raden, want er zijn weinig kaarten beschikbaar voor de individuele reiziger. www.matoketours.nl